

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1440/06
09.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, дипломирани правник, радник туженог, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж.І број 744/06 од 11.4.2006. године, у седници одржаној 9.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж.І број 744/06 од 11.4.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Крушевцу П. број 239/05 од 9.12.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 2003-62712/1 од 16.6.2003. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове __. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Одлучујући о жалби тужиоца Окружни суд у Крушевцу је пресудом Гж.І број 744/06 од 11.4.2006. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04, који је ступио на снагу 23.2.2005. године) Врховни суд Србије је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлозима пресуде, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

У правоснажно окончаном поступку утврђено је да је тужилац са туженим закључио уговор о раду 11.3.2002. године за послове радног места __ у Радној јединици "ББ" __. Решењем туженог број 2003-62712/1 од 16.6.2003. године тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине зато што је дана 25.3.2003. године контролом доставе у "ББ" поднео пријаву против тужиоца због утврђених неправилности у раду односно због задржавања једног писма које није припадало његовом реону а које није уручено. Тужилац је 2.4.2003. године писмено упозорен на постојање разлога за престанак радног односа и за отказ уговора о раду. Решење о отказу уговора о раду тужилац је примио 26.6.2003. године а тужба је поднета 7.7.2003. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован, јер су испуњени услови за отказ уговора у смислу члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду.

Одредбом члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако не поштује радну дисциплину, односно ако његово понашање такво а не може да настави рад код послодавца. Ставом другим истог члана прописано је да пре отказа уговора о раду послодавац је дужан да запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду. Одредбом члана 104. став 1. наведеног Закона, прописано је да се отказ уговора о раду може дати запосленом у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа а ставом 3. истог члана прописано је да послодавац дужан да пре отказа уговора о раду запосленог затражи мишљење синдиката чији је члан запослени.

Имајући у виду наведене законске одредбе, као и да је тужилац учинио повреду радне обавезе

непоштовања радне дисциплине, да је неправилност учинио 21.3.2003. године, да је отказ уследио 16.6.2003. године, да је писмено упозорен 2. априла 2003. године, то је побијана одлука у свему правилана и законита.

Ирелевантни су за другачије одлучивање у овој правној ствари наводи тужиоца који истичу да је оспорено решење туженог нејасно и да је тужиоцу незаконито отказан уговор о раду будући да уговор о раду између странака није ни закључен, јер је тужилац засновао радни однос код туженог предузећа пре ступања на снагу Закона о раду и да закључење писменог уговора о раду тада није било потребно нити прописано.

Осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање које се у смислу члана 398. став 2. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. ЗПП.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО